

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Μ. Πέμπτη 24 Μαρτίου 1960 (Π.Ο.Η.)
Έτος β'. Αριθ. 82—Τιμή Φύλλου Δραχ. 500

Γραφεία: Όδος Χαλκοκονδύλη 7—Αθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ο Επίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Χριστοφόρος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Έξάμηνος δραχ. 7.000—Έτησία δραχ. 12.000

Έξωτερικού: Έξάμ. δολ. 2.50—Έτησία δολ. 5

Ὁ ἄνθρωπος

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΩΜΕΘΑ ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΔΙ' ΗΜΑΣ ΣΤΑΥΡΩΘΕΝΤΟΣ ΑΥΤΩΤΟΥ

«Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου»
(Ἰωάν. ιβ, 24)

Ἀληθῶς τὸ ἔθνος ἡμῶν εἶναι ὁ νέος Ἰσραὴλ, ὁ ἀγαπημένος καὶ ἐκλεκτός λαὸς τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ὁ λαός, ὅστις συνεδέθη μετὰ τὴν Θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ ἀρρήκτως καὶ ἀναποσπάστως. Αὐτὸς ὁ λαός ἔλαβε τὴν τιμὴν ἀπ' εὐθείας ἐξ Αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ νὰ δοξάσῃ διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, καθὼς λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης εἰς τὸ Κεφ. ιβ', 23 «*Ἦσαν δὲ τινες Ἕλληνες.... οὗτοι οὖν προσῆλθον Φίλιππῳ.... καὶ ἠρώτων αὐτὸν λέγοντες· κύριε, θέλομεν Ἰησοῦν ἰδεῖν. Ἐρχεται Φίλιππος καὶ λέγει τῷ Ἀνδρέᾳ, καὶ πάλιν Ἀνδρέας καὶ Φίλιππος λέγουσι τῷ Ἰησοῦ· ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίνατο αὐτοῖς λέγων· ἔλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου*». Καὶ λέγει ὁ Κύριος, εἰς αὐτοὺς τοὺς Ἕλληνας δίδω τὴν τιμὴν νὰ με δοξάσουν! Καὶ ἐκεῖνοι, ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ὁποίων περιλαμβάνετο ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνισμὸς ὅλων τῶν αἰώνων, ἐδέχθησαν τὴν μεγάλην αὐτὴν καὶ ὑψηλὴν τιμὴν καὶ ἡγωνίσθησαν, ἵνα φανώσιν ἀντάξιοι αὐτῆς.

Ἀληθῶς ἡ χριστιανικὴ θρησκεία συνεδέθη ἀδιαρρήκτως καὶ συνεταυτώθη μετὰ τῆς ἐνδόξου Ἑλληνικῆς Φυλῆς. Τὴν θείαν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ Διδασκαλίαν ἡ Ἑλλάς πρώτη ἐδέχθη, ζητοῦσα τὴν σοφίαν. Αὐτῆς τὰ πλήθη τῶν μαρτύρων. Τῆς Ἑλλάδος τὰ στίφη τῶν ὁμολογητῶν. Αὐτῆς οἱ Ἱεροὶ συγγραφεῖς καὶ κήρυκες. Αὐτῆς τῆς Ἑλλάδος οἱ κάλαμοι, οἱ ἄγῳνες, αἱ θυσαίαι ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας.

Αὐτὴ ἡ Ἑλλάς, ἀνταξία φανείσα τῆς μεγάλης αὐτῆς τιμῆς, ἔτυχεν καὶ τῆς μεγάλης προστοσίας τοῦ Θεοῦ.

Παρήκμασε καὶ ὑπετάγη ποτὲ ὑπὸ τοὺς δυνάμεις τοῦ Ῥωμαϊκοῦ αἵματος ἡ Ἑλλάς. Ἦτο ἄνευ ζωῆς, ἦτο δένδρον ξηρόν. Ἦτο νεκρά ἡθικῶς καὶ πνευματικῶς. Ἦτο Λάζαρος ὑπὸ τὸν τάφον. Ἀλλ' ἦλθεν ὁ χριστιανισμὸς, ὅστις ἔδωκε ζωὴν εἰς αὐτήν. Ἐν τῇ χριστιανικῇ πίστει ἐνισχύθη ἡ Ἑλλάς ἡθικῶς, ἀνυψώθη καὶ ἐσώθη. Ἡ Θρησκεία τοῦ Αὐτῶτου ἔδωκε εἰς αὐτὴν δυνάμεις καὶ αἱ δυνάμεις τῶν Ἑλλήνων ζωογονηθεῖσαι ἐδημιούργησαν κατόπιν, τὴν Βυζαντινὴν Αὐτοκρατορίαν ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Καὶ ἡ Ἑλλάς ἔθνος ἐκλεκτὸν καὶ ἅγιον, ἔχον τὸν Θεὸν βοηθόν, κατέστη μακάριον κατὰ τὸν προφήτην Δαυΐδ. «*Μακάριον τὸ ἔθνος, οὗ ἐστὶ Κύριος ὁ Θεὸς αὐτοῦ, ὃν ἐξελέξατο εἰς κληρονομίαν ἑαυτοῦ*» (ψαλμ. 32).

Ἰδρῦθησαν ἰσχυρὰ κράτη, ἀλλὰ κετελύθησαν καὶ ἐξηφανίσθησαν. Τὸ Ἑλληνικὸν ὅμως ἔθνος ἔζησε καὶ ἐμεγαλουργήσεν. Μετὰ τὴν πτώσιν του, μετὰ τοὺς κρότους του διεσκόρπισε μὲν τὸν πολιτισμὸν ἐν τῇ Δύσει, ἔζησε δὲ διὰ τῆς πίστεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ χριστιανικὸς

Ἑλληνισμὸς δὲν ἔσβυσε, οὔτε θὰ οὐβύσῃ ποτέ, διότι κατέχει ἀγνωστον ἡθικὴν δύναμιν, τὴν δύναμιν τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς πίστεως ἐπὶ τὴν στοργὴν τοῦ Ἑσταυρωμένου Θεοῦ, ὅτι ἐδίδαξε Αὐτὸν καὶ ἔδωκεν αὐτῷ τὴν δύναμιν νὰ νικᾷ τὰς λαμπρότερας καὶ ἐνδοξότερας νίκας.

Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Ἑσταυρωμένου, ἦν ἔλαβε ὡς ἀμοιβὴν διὰ τοῦ ἀγῶνος, τοὺς ὁποίους ἡ Ἑλλάς προσέφερεν διὰ νὰ δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου, ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς ἠνώθησαν καὶ ἀπετέλεσαν τὸν Χριστιανικὸν Ἑλληνισμὸν, τὸν ὅποιον ἐὰν διατηρήσῃ ἡ νεωτέρα Ἑλλάς θὰ ζήσῃ, θὰ εὐημερήσῃ καὶ θὰ δοξασθῇ.

Ἡ νεωτέρα Ἑλλάς! ὦ ναί, ἡ νεωτέρα Ἑλλάς ἐλησμόνησε πάντα ταῦτα! καὶ πιστεύει ὅτι δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ζωὴν χωρὶς Χριστόν.

Ἡ νεωτέρα Ἑλλάς δὲν φωτίζεται ἀπὸ τὸ φῶς τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας, δὲν βλέπει τὴν δόξαν τῆς Ἱστορίας τῆς, δὲν σέβεται τὴν μεγάλην τιμὴν, τὴν ὅποιαν σεβασθέντες οἱ πατέρες τῆς ἐνίκησαν καὶ ἐδοξάσθησαν.

Ἡ νεωτέρα Ἑλλάς δὲν ἐφύλαξεν τὴν ἐντολὴν τοῦ Χριστοῦ καὶ δὲν δοξάζει τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου· μᾶλλον δὲ ὑβρίζει Αὐτόν.

Υβρίζει καὶ βλασφημεῖ ἔργῳ καὶ λόγῳ τὸ Ἅγιον ὄνομα τοῦ Αὐτῶτου. Τὰ ἔργα τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων ἀντιχριστιανικά: μίσος, ἔχθρα, ἀπάτη διαβολή, ἐγωϊσμὸς καὶ ὅ,τι ἄλλον κακόν, δι' οὗ βλασφημεῖται τὸ ὄνομα τοῦ Αὐτῶτου καὶ Θεοῦ τῆς ἀγάπης. Ἀκόμη μύρια βλασφημίαι ἐκτοξεύονται ἀπὸ τὰ στόματα τῶν βεβήλων καὶ ἀχαρίστων Ἑλλήνων κατὰ τοῦ Ἁγίου ὀνόματος τοῦ Αὐτῶτου καὶ τῶν Θεῶν.

Ὁ ἄνθρωπος τῆς Ἑλλάδος ἐμολύνη ἀπὸ τὰς βλασφημίας τῶν ἀχαρίστων Ἑλλήνων κατὰ τῶν Θεῶν, ἡ δὲ Ἑλληνικὴ γῆ βεβαρυνμένη, δὲν δύναται νὰ φέρῃ τὸ βάρος τῆς ἀσεβείας καὶ τῆς πρὸς τὸν ποιητὴν τῆς ἀχαριστίας.

Καὶ ἔτι περισσότερο, κινδυνεύομεν νὰ γνωρίσωμεν κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ νὰ διαγνώσωμεν, περιερχόμενοι τὰς κεντρικὰς ὁδοὺς αὐτῆς, ἐνθα τὰ θέατρα καὶ οἱ κινηματογράφοι, ἐὰν πρόκειται περὶ τῆς Χριστιανικῆς Ἑλληνικῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἢ περὶ τῆς εἰδωλολατρικῆς τοιαύτης ἢ ἀκόμη καλλίτερον ἐὰν πρόκειται περὶ τῆς πρωτεύουσας τῆς ἀθέου Ῥωσσίας ἢ περὶ τῆς χριστιανικῆς Ἑλληνικῆς πρωτεύουσας.

Τῇ ἀληθείᾳ θέαμα φρικτὸν καὶ ἀπαίσιον παρουσιάζουν τὰ προπύλαια καὶ οἱ τοῖχοι τῶν κινηματογράφων τῶν Ἀθηνῶν! Εἰκόνες, αἱ ὁποῖαι διακωμῶδοῦσι τὸ Ἅγιον καὶ πανακύρατον πρόσωπον τοῦ Αὐτῶτου καὶ τὸ φρικτὸν Αὐτοῦ μαρτύριον. Ἐδῶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν δίκην ἀ-

λήτου μετὰ τῆς Μαγδαληνῆς, ἐκεῖ δίκην ἰνιματογραφικοῦ ἀστέρος καὶ παρ' ἐκεῖ, ὡς ἀμάρτωλός τις καὶ κατώτερος ἄνθρωπος.

Ποῦ εὐρισκόμεθα ἄραγε, εἰς τὴν Ἑλλάδα ἢ εἰς τὴν Ρωσσίαν;

Ὡς πληροφοροῦμεθα μόνον ὑπὸ τοῦ Ρωσικοῦ ἀθεϊσμοῦ διακωμωδοῦνται τὰ Θεῖα κατ' αὐτὰς τὰς Ἀγίας ἡμέρας.

Ἀλλ' ἐπὶ τέλους! ἐάν εὐρισκόμεθα εἰς τὴν Ἑλλάδα, δὲν ὑπάρχει Κράτος; Δὲν ὑπάρχει Ἐκκλησία; Ποῦ εἶναι οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας; Ποῦ εἶναι ἡ Ἀποστολικὴ τῆς Διακονία; Ποῦ εἶναι ἡ Ἀδελφότης τῶν Θεολόγων ἢ «Ζωή»; Ποῦ εἶναι οἱ φοιτηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς πρωτεύουσας τῆς χριστιανικῆς Ἑλλάδος; Ποῦ εἶναι τὰ πολυάριθμα καὶ τὰ πολυώνυμα Σωματεῖα; Ἀπασχολοῦνται ἴσως εἰς ἐπιδείξεις, καὶ ἀφήνουν Μόνον τὸν Λυτρωτὴν εἰς τὸ μαρτύριον τῆς καταισχύνῃς καὶ τοῦ ἐμπαιγμοῦ.

Δὲν ἀκούετε; φωνάζει καὶ πάλιν: «περίλυπος ἐστὶν ἡ ψυχὴ μου ἕως θανάτου». «Λαός μου τί ἐποίησά σοι καὶ τί μοὶ ἀνταπέδωκας»;

Λαε! Ἑλληνικέ, νέε Ἰσραὴλ, ἔφαγες καὶ ἐπαχύνῃς καὶ ἀπεκτηνώῃς ἐν τῇ λατρείᾳ τῆς ὕλης καὶ ἐλησμόνησες τὸν Θεόν σου. Τὸν Θεόν, ὅστις σὲ ἡγάπησε, σὲ ἐδόξασε, σὲ ἐτίμησε μὲ μεγάλην τιμὴν, καὶ ἐλάμπρυνε τὴν ἱστορίαν σου μὲ ἀθανάτους νίκας. Σὺ ἐπιτρέπεις νὰ Τὸν ἐμπαίζουν καὶ νὰ διακωμωδῶσι κατὰ τὸν χειρότερον τρόπον τὰ ἄχραντα Πάθη Του καὶ τὸν ἀναμάρτητον καὶ ἀγνὸν βίον Του;

Δὲν συγκινεῖσαι; δὲν δακρύζεις; δὲν διαμαρτύρεσαι; δὲν φωνάζεις κατὰ τῶν ἐμπαικτῶν; δὲν ἐπικαλεῖσαι τὴν ἐπέμβασιν τοῦ λεγομένου χριστιανικοῦ Κράτους;

Ἡμεῖς διαμαρτυρόμεθα, ὑψώνομεν τὴν φωνὴν μας ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Λυτρωτοῦ καὶ εἰδοποιούμεν τοὺς ὑπευθύνους ὅτι, ἐάν ἀφήσουν ἀνυπεράσπιστον τὴν Θρησκείαν τοῦ Ἐσταυρωμένου, θὰ ἀκούσωμεν, καὶ γρήγορα μάλιστα, τὴν φωνὴν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ «*νῦν δὲ ἀφίεται ἔρημος ὁ οἶκος σου*».

† Διαυλείας ΠΟΛΥΚΑΡΙΠΟΣ

ἸΝΑ ΤΙ ΜΕ ΕΓΚΑΤΕΛΙΠΕΣ

*«Θεέ μου, Θεέ μου, Ἰνα
τί με ἐγκατέλιπες»*

Πόνος δυνατὸς περισφίγγει τὴν καρδίαν τοῦ Χριστιανοῦ, καὶ ῥίγη συγκινήσεως συνταράσσουν δλόκληρον τὸ σῶμα του, ὅταν ἀκούῃ τὸ πικρὸν παρόπνον τοῦ Λυτρωτοῦ ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρὸν «Θεέ μου, Θεέ μου, Ἰνα τί με ἐγκατέλιπες».

Φρικτὸν, τὸ ἀκουσμα! Ἀπὸ τότε ποῦ διεδραματίσθη ἡ αἱματηρὰ σκηνὴ τοῦ Γολγοθᾶ, ἡ ψυχὴ μας κριεῖται ἀπὸ θεῖον δέος κάθε φορὰ, καὶ ψιθυρίζει εὐλαβικά. «Ἀλήθεια Θεέ μου, διατὶ αὐτὸ τὸ Δράμα; Πῶς ἠνέχθης τὸ ἀνοσιούργημα αὐτό, ὅπου ἡ μοχθηρία σταυρώνει τὴν ἀθωότητα; Πῶς ἔμεινε ἀδρανὴς

ἡ Παντοδυναμία Σου, ἀσυγκίνητος ἡ στοργὴ Σου, ὅταν ἔφθασε εἰς τὰ οὐράνια ὕψη ἡ σπαρακτικὴ τοῦ Υἱοῦ Σου φωνὴ «Θεέ μου, Θεέ μου, Ἰνα τί με ἐγκατέλιπες»; Αὐτὸ ψιθυρίζει εὐλαβικά ἡ ψυχὴ, ἕως ὅτου ἡ πραγματικότης καὶ ἡ ἀλήθεια τῆς δώσης τὴν ἀπάντησιν.

Πολλοὶ ἠθέλησαν νὰ ἀπαντήσουν εἰς τὸν ψίθυρον αὐτὸν τῆς ψυχῆς.

Καὶ πρῶτοι οἱ σταυρωταὶ τοῦ Ἰησοῦ εἶπον «Τὸν ἐγκατέλιπε, διότι ἐβλασφήμησε, διεκήρυξεν ὅτι εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ἰσχυρίσθη ὅτι εἶναι ὁ Χριστός, ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ». Αὐτοὶ τὸν προσέκαλεσαν ἐμπακτικά νὰ καταβῇ ἀπὸ τὸν Σταυρὸν διὰ νὰ σώσῃ τὸν ἑαυτὸν του, Αὐτὸς πού ἔσωσε τόσους ἄλλους.

Ἀλλ' ἡ ἀπάντησις αὐτῇ δὲν εἶναι ἀληθινὴ καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον οὐδόλως ἱκανοποιεῖ τὴν ψυχὴν.

Υπάρχουν καὶ ἄλλοι σύγχρονοι ἀγνηταὶ τοῦ Μεγάλου Μυσταγωγοῦ, οἱ ὁποῖοι λέγουν «Ὁ Ἰησοῦς ὠνειροπόλησε τὸ ἀδύνατον: ἠθέλησε νὰ ἐκριζώσῃ τὸ μεγαλύτερον, κατ' αὐτοὺς, κίνητρον τῆς ζωῆς—τὸ μῖσος καὶ νὰ φυτεύσῃ εἰς τὴν θείαν τοῦ παρὰδοξον φυτὸν τῆς ἀγάπης, καὶ δι' αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι ἐπανεστάτησαν καὶ τὸν ἐξώντωσαν, ὁ δὲ Θεὸς ἐπεσφράγισε μὲ τὴν σιωπὴν του τὴν πρᾶξιν των: «Τὸν ἐγκατέλιπε».

Ὅχι ὁμως ἡ ψυχὴ τῆς ἀνθρωπότητος δὲν μένει ἱκανοποιημένη.

Γονατισμένη ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἐσταυρωμένον τὴν ὥραν αὐτὴν, βυθίζεται μέσα εἰς τὴν θείαν ἔκστασιν καὶ ἀκούει τὸ μυστικὸν κήρυγμα τῶν αἰώνων, ἀκούει τὴν ἀλήθειαν:

Ἠμάρτησεν ὁ ἄνθρωπος, προσέβαλε τὸν Θεόν. Ἐπρεπε νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ σφάλμα του, διὰ νὰ σταματήσῃ ὁ πόνος τῆς ζωῆς καὶ νὰ ἀνθοβολήσῃ ἡ χαρὰ. Διὰ τὴν ἐπανόρθωσιν τοῦ σφάλματος, ἡ ὁποία μόνον διὰ τῆς ἐπανόδοῦ του εἰς τὸν κόσμον, τὸν ὁποῖον ἔλασε θὰ συνετελεῖτο, ἦτο ἀνίκανος ὁ ἄνθρωπος. Κάποια Δύναμις ἀνωτέρα ἔπρεπε νὰ τὸν καθοδηγήσῃ καὶ νὰ τὸν συμφιλώσῃ μὲ τὸν Θεόν—μὲ τὸν Οὐράνιον πατέρα—καὶ ἀντήχησεν ἡ στοργικὴ φωνὴ τοῦ Ναζωραίου: «Ἐγὼ φῶς εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθα». Ἠλθε νὰ προσφέρῃ τὴν ψυχὴν Του λύτρον ἀντὶ πολλῶν. Ἠλθε νὰ θυσιασθῇ διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν δρόμον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχε λοξοδρομήσῃ—τὸν δρόμον τῆς Ἀγάπης. Καὶ ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ Ἀγάπη ἐξηγεῖ τὸ Μυστήριον τῆς Αὐτοθυσίας Του. Ἠγάπησε πολὺ τὸν ἄνθρωπον πὺ ἐβασανίζετο τόσους αἰῶνας μέσα εἰς τὰ σκότη τοῦ ἀγνώστου. Καὶ τὰ σκότη αὐτὰ δὲν θὰ ἦτο εὐκόλον νὰ διαλυθοῦν καὶ νὰ λάμπῃ τὸ φῶς μέσα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, διὰ νὰ ζωντανέψῃ τὸ αἶσθημα τῆς Ἀγάπης, ἐάν δὲν ὠρθοῦτο ἐμπρὸς εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ τελειότερον πρότυπον τῆς Ἀγάπης: Ἡ αὐτοθυσία τοῦ Ἀθῶου χάριν τοῦ παραβάτου, τοῦ Θεοῦ χάριν τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ ἂν τὰ χεῖλη τοῦ θυσιαζομένου Ἀμνοῦ τοῦ Θεοῦ ἐξέφρασαν τὴν σπαρακτικὴν κραυγὴν «Θεέ μου, Ἰνα τί με ἐγκατέλιπες» αὐτὸ δὲν ἀφίεται εἰς τὴν ἀδυναμίαν τῆς Παντοδυναμίας, οὔτε εἰς τὴν ἀστοργίαν τῆς Στοργῆς ἀντιθέτως αὐτὸ εἶνε ἡ ὑψίστη ἐκδήλωσις τῆς Παντοδυναμίας, ἡ ὁποία μόνη

ἡδύνατο νὰ σταματήσει τὴν ὁρμὴν τοῦ Πατρὸς νὰ σώσῃ τὸν Υἱὸν Του Ἀλλὰ καὶ τὸ ἰδανικότερον δειγµα τῆς Στοργῆς τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, διότι ἡ στοργὴ αὐτὴ, μόνη κατώρθωσε νὰ ἐπιβάλλῃ σιωπὴν εἰς τοὺς κτύπους τῆς πατρικῆς καρδίας.

«Ἰνα τί με ἐγκατέλιπες»· σπαρακτικὴ κραυγὴ, ἡ ὁποία ἔμεινε ἀπὸ τότε δι' ἐκείνους, ποὺ δέσµοι κρατοῦνται εἰς τοὺς σκοτεινοὺς θαλάμους τῆς ἁμαρτίας. Ἀπὸ τότε ἡ κραυγὴ αὐτὴ ἔμεινε δι' ἐκείνους ποὺ δοκιµάζουν σκληρὰ τῆς ἁμαρτίας τὸν πόνον. Δι' ἐκείνους, ποὺ τὸ μῖσος καὶ ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων τοὺς κάμουν νὰ πονοῦν. Δι' ἐκείνους, ποὺ ἀναβαίνουν τὸν Γολγοθᾶ τῆς ζωῆς, τὸν ὁποῖον ἐδημιούργησεν ἡ νέα ἀπομάκρυνσις τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τοῦ Θεοῦ.

Κραυγὴ σπαραγμοῦ, ἡ ὁποία κάθε στιγμὴ ἀναβαίνει εἰς τὰ οὐράνια ὕψη, ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς ποὺ τὴν πιέζουν διάφοροι πόνοι, καὶ δὲν θέλει νὰ δεχθῇ τὸ φῶς, καὶ ἀρνείται νὰ ἀφήσῃ ἑαυτὴν ἔλευθ' ἐκ τῆς φωνῆς τῆς δυνάμεως τὰ παρήγορα λόγια. «Πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, πάτερ, ἀλλ' ὡς Σὺ».

«Ἰνα τί με ἐγκατέλιπες» τὸ ἐφώνησε ὁ Σωτὴρ ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρόν, διὰ νὰ μὴ ἀκουσθῇ πλέον εἰς τὴν γῆν· ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος δὲν ἠθέλησε καὶ οὕτω καταταραννέεται καὶ θλίβεται καὶ ἐκπαύσυχνάς εἰς τὸ «Ἰνα τί με ἐγκατέλιπες».

Ἐὰν δὲν ἐκρίζωθοῦν οἱ βαθυτέροι ψυχικοὶ παράγοντες τῆς σπαρακτικῆς αὐτῆς κραυγῆς, ἐὰν δὲν σταματήσῃ τὸ κήρυγμα τοῦ μίσους καὶ δὲν ἀντιληφθῇ παντοῦ τὸ κήρυγμα τῆς ἀγάπης, ἐὰν δὲν ζήσῃ ὁ κόσμος τὸ κήρυγμα τῆς Στοργῆς πρὸς ὅλους, ἡ κραυγὴ αὐτὴ μὲ σκληρότερον σπαραγμὸν θὰ ἀκούεται εἰς ὅλην τὴν γῆν.

Ἀς γοητισθῇ λοιπὸν σήμερον ἐμπρὸς εἰς τὸν θεῖον Ὁσταυρωμένον ἡ ψυχὴ μας, καὶ ἄς τὸν ἱκετεύσῃ μὲ ὅλην τὴν θέρημν τῆς νὰ σταλάξῃ εἰς τὸ πνεῦμα ὅλων τῶν ἀνθρώπων καὶ ἰδιαίτερος εἰς τὸ πνεῦμα ἐκείνων ποὺ κυβερνοῦν τοὺς λαοὺς τῆς γῆς, ἀπὸ τὰ μύρα τῆς ὑπερκοσμίου Ἀγάπης, διὰ νὰ εὔσυν τὸν δρόμον τῆς γαλήνης καὶ τῆς εἰρήνης, ποὺ ὁδηγεῖ εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ὅπου ἡ Χαρὰ καὶ ἡ Ἀνάστασις.

Τότε καὶ μόνον θὰ σταματήσῃ καὶ δὲν θὰ ἀνωσοθῇ πλέον εἰς τὴν γῆν τὸ «Ἰνα τί με ἐγκατέλιπες».

† Ὁ Διανυκτείας ΠΟΛΥΚΑΡΙΘΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΜΝΟΛΟΓΙΑΝ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ

ΣΗΜΕΡΟΝ ΚΡΕΜΑΤΑΙ ΕΠΙ ΞΥΛΟΥ

Βαθυτάτα συγκινοῦν τὰ λόγια αὐτὰ κάθε Χριστιανικὴν ψυχὴν. «Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας». Ἡ ψυχὴ ἀμέσως περυσίζει καὶ φθάνει μέχρι τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου τόπου, ποὺ ἐδέχθη τὸ βάρος τοῦ Σταυροῦ καὶ ἀντικρίζει μὲ συγκίνησιν ἀφθαστον, ὁδονόμενον ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρὸν τὸν Λυτρωτὴν τοῦ κόσμου. Δάκρυα πλημμυρίζουν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ στοχασμοὶ συμπόνιας φεύγουν νὰ συντρεφεύσουν τὸν ὑπὸ πάντων ἐγκαταλειφθέντα καὶ πᾶσχοντα διὰ νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον, Σωτὴρα Χριστόν.

Ἐξάφνα ἀκούονται κατὰ σειρὰν τροπία, ποὺ γυννοῦν ἀλλεπάλληλα αἰσθήματα συγκινήσεως ἀποτροπια-

σμοῦ συμπαθείας, ἀγάπης, ἐνοχῆς καὶ μετανοίας :

«Σήμερον ὁ Ἰούδας καταλιμπάνει τὸν διδασκαλὸν καὶ παραλαμβάνει τὸν διάβολον τυφλοῦται τῷ πάθει τῆς φιλαργυρίας, ἐκπίπτει τοῦ φωτός ὁ ἐσκοτισμένος· πῶς γὰρ ἡδύνατο βλέπων ὁ τὸν φωστήρα πωλήσας τριάκοντα ἀργυρίους;»

«Σταυρωθήτω, ἔκραζον, οἱ τῶν σῶν χαρισμάτων ἀεὶ ἐντρυνφῶντες, καὶ κακοῦργον ἀντ' εὐεργέτου ἡτοῦντο, λαβεῖν, οἱ τῶν δικαίων φονευταί· ἐσιώπας δὲ Χριστέ, φέρων αὐτῶν τὴν προπέτειαν, παθεῖν θέλων καὶ σῶσαι ἡμᾶς ὡς φιλόανθρωπος».

«Ἐξέδυσάν με τὰ ἱμάτιά μου, καὶ ἐνέδυσάν με χλαμύδα κοκκίνην· ἔθηκαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν μου, στέφανον ἐξ ἀκανθῶν καὶ ἐπὶ τὴν δεξιάν μου χεῖρα, ἔδωκαν κάλαμον, ἵνα συντρίψω αὐτούς, ὡς σκεῦη κεραμέως».

«Τὸν νῶτον μου ἔδωκα εἰς μαστίγωσιν, τὸ δὲ πρόσωπόν μου οὐκ ἀπεστράφη ἀπὸ ἐμπτυσμάτων· βῆμαι Πιλάτου παρέστην, καὶ σταυρὸν ὁπέμεινα διὰ τὴν τοῦ κόσμου σωτηρίαν».

Καὶ ὅλα αὐτὰ μαζί, μᾶς φέρουν κοντὰ εἰς τὸν δι' ἡμᾶς πᾶσχοντα Σωτὴρα Χριστόν, μέσα εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Καϊάφα, ὅπου ἀντίκρισε ὁ Θεῖος Λυτρωτὴς τὴν κακίαν, τὸ μῖσος τὴν ἐμπαθείαν, τὴν κατὰ δίκην τοῦ θανάτου, τοὺς ἐμπαιγμοὺς, τοὺς κολαφισμοὺς, τὰς ὕβρεις.. μὲ ὑπομονὴν πράγματι ἀπεραντὴ καὶ θεῖαν.

Ποῖος εἶναι ἱκανὸς νὰ περιγράψῃ τὸ φρικτὸν μαρτύριον τοῦ Λυτρωτοῦ; Καὶ οἱ ἑδωγμένοι καὶ οἱ ἱστορικοὶ καὶ οἱ ὕμνογράφοι, ὅταν φθάσουν εἰς τὸ κορύφωμα τοῦ μαρτυρίου, παύουν νὰ σκέπτωνται καὶ ἀδυνατοῦν νὰ προχωρήσουν, καὶ παθαίνουν, ὅ,τι ὁ ἥλιος ἔπαθε, ὅταν τὸν ποιητὴν τοῦ ἀντίκρισε ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ—ἔχασε τὸ φέγγος αὐτοῦ καὶ ἐσκοτίσθη· ὅ,τι ἔπαθε ἡ γῆ, ὅταν τὸν «δρακὶ αὐτὴν κρατοῦντα» εἶδεν πᾶσχοντα καὶ παραδίδοντα τὸ Πνεῦμα Αὐτοῦ—ἐπὶ φόβῳ ἐκλονίσθη.

Εἶπατε παράνομοι, Σεῖς δὲν ἠσθάνθητε κλονισμόν, ὅταν τὸν Θεὸν ἀνεβιβάζατε ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ; Εἶπατε τί ἠκούσατε παρὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν; Οὐ νόμον ἐξέθετο καὶ τῶν προφητῶν τὰ διδάγματα; πῶς οὖν ἐλογίσασθε Πιλάτον παραδόναι Αὐτόν; Δὲν ἀποκρίνεσθε, ἀλλὰ κράζετε «σταυρωθήτω». Ναί, «σταυρωθήτω, ἔκραζον οἱ τῶν σῶν χαρισμάτων ἀεὶ ἐντρυνφῶντες καὶ κακοῦργον ἀντ' εὐεργέτου ἡτοῦντο λαβεῖν, οἱ τῶν δικαίων φονευταί· ἐσιώπας δὲ, Χριστέ, φέρων αὐτῶν τὴν προπέτειαν...».

Οὐδεὶς κλονισμὸς οὐδέμια συγκίνησις δὲν ὑπάρχει διὰ τοὺς παράνομους. Ἀλλὰ τοῦλάχιστον οἱ γοεροὶ κλαυθμοὶ τῆς μητρικῆς καρδίας δὲν σᾶς ἐκλόνισαν, δὲν σᾶς συνεκίνησαν ἀσπλάγχοι;

«Ἐπὶ ξύλου βλέπουσα, κρεμᾶμενον Χριστὸν σὲ τῶν πάντων Κτίστην καὶ Θεόν, ἡ σὲ ἀσπέργως τεκοῦσα, ἑβόα, πικρῶς. Υἱέ μου ποῦ τὸ κάλλος ἔδω τῆς μορφῆς Σου; Οὐ φέρω, καθορᾶν Σε, ἀδίκως σταυρούμενον· σπεῦσον οὖν ἀνάστηθι, ὅπως ἴδω καὶ γῶ, σοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν τριήμερον ἑξανάστασιν».

Ἐὰν σεῖς παράνομοι μένετε ἀσυγκίνητοι ἐμπρὸς

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Ἡ ΠΑΛΑΙΑ ΕΙΚΩΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Ἡ ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΟΥ ΡΑΦΑΗΛ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— «Εἰ καλά, Κύριε· εἶμαι ἕτοιμος νὰ σὰς ἀποδώσω τὴν εἰκόνα αὐτὴν, ἂν τὴν εὕρητε ἐνταῦθα. Παρατηρήσατε εἰς ὅλα τὰ μέρη ὅλαι αἱ εἰκόνες εἶναι εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου.

Ὁ Λουδοβίκος ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὰς ἐπὶ τῶν τοίχων διαφόρους εἰκόνας, καὶ ὅταν ἔφθασε πρὸ τῆς Παρθένου ἔσθη πλήρης θαυμασμοῦ. Ἀφ' οὗ δὲ παρετήρησε καλῶς τὸ πλαίσιον εἶπε:

— Νομίζω ὅτι τοῦτο εἶναι τὸ πλαίσιον τῆς εἰκόνης τὴν ὁποίαν ζητῶ, μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι ἀφηρέσατε τὸ ὕφασμα καὶ ἐθέσατε αὐτὴν τὴν Παναγίαν. Ὡ! θαυμάσιον πρόσωπον! Δὲν εἶνε διόλου μεταβεβλημένη, Κύριε· εἶναι τὸ αὐτὸ πλαίσιον, τὸ αὐτὸ ὕφασμα, ἡ αὐτὴ εἰκὼν! Πῶς! ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν. Δὲν εἶναι δυνατόν! Ἀλλ' εἶναι ἡ καθαρὰ ἀλήθεια.

Ὁ κ. Ρίβης διηγήθη τότε εἰς τὸν Λουδοβίκον, ὅτι συνέβη καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τῷ εἴπῃ πῶς μία τόσο πολυτίμος εἰκὼν εὐρέθη εἰς τὴν οἰκίαν των καὶ κατὰ ποῖον περίστασιν μετέβαλον εἰς χωρικὴν εἰκόνα μορφὴν οὐρανίαν, ἀριστοῦργημα γραφίδος ἀθανάτου,

Ὁ Λουδοβίκος ἀπήντησεν ὅτι ἐπειδὴ ἡ οἰκογένειά του ἦτο Ἰταλικῆς καταγωγῆς, δὲν ἦτο ἀνεξήγητος ἡ παρουσία τῆς εἰκόνης ταύτης εἰς αὐτὴν. Εἶπε προσέτι ὅτι οἱ πρόγονοί του συγκατελέγοντο μεταξὺ τῶν πλουσιωτέρων καὶ εὐγενεστέρων κατοίκων τῆς Ρώμης· ὅτι ὁ πάππος του δυστυχῆσας ἠναγκάσθη νὰ ἔλθῃ νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἔφερεν ἀναμφιβόλως τὴν εἰκόνα αὐτὴν μαζί του· ὅτι μόλις ἀφίκετο ἀπέθανε, καὶ ὅτι οἱ κληρονόμοι μὴ γνωρίζοντες νὰ ἐκτιμῇσωσι τὴν ἀξίαν τοιοῦτου ἔργου τὸ παρημέλησαν· ὅτι αὐτὸς ἐνεθυμεῖτο ὅτι κάποτε εἶχεν ἴδῃ τὴν εἰκόνα ταύτην εἰς ἓν δώματιον τῆς οἰκίας των, ἦτο δὲ τόσο ἐσκονισμένη, τόσο μαυρισμένη, ὥστε δυσκόλως ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ τὸ πρόσωπον τῆς γυναικός· καὶ τέλος ὅτι ὁ μακαρίτης ὁ πατὴρ του, ἐ-

εἰς τὸ ἔγκλημά σας τὸ φοβερόν, ἡ Κτίσις πᾶσα στηλιτεύει τὴν σκληρότητα τῆς καρδίας σας καὶ φόβῳ θεωροῦσα τὸν Σωτῆρα ἐπ' σταυροῦ κρεμάμενον ἠλλοιοῦτο «πᾶσα ἡ κτίσις ἠλλοιοῦτο φόβῳ θεωροῦσα σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον Χριστέ· ὁ ἥλιος ἐσκοτίετο· καὶ τῆς γῆς τὰ θεμέλια συνεταράττετο τὰ πάντα συνέπασχον, τῷ τὰ πάντα κτίσαντι. ὁ ἐκουσίως δι' ἡμᾶς ὑπομείνας, Κύριε δόξα σοι».

Καὶ ὁ Ἰούδας· «οὐκ ἠβουλήθη συνίεναι».

Ἡμεῖς δὲ οἱ δοῦλοι τὸν ὑπὲρ ἡμῶν Σταυρωθέντα δεόμεθα Αὐτοῦ, ὅπως ὡς τοῦ Ἀητοῦ τοῦ εὐγνώμονος ἐμνήσθῃ ἐν τῇ Βασίλειᾳ Αὐτοῦ, μνησθῇ καὶ ἡμῶν, ὅτι Αὐτὸν ἔχοντες σωτηρίαν Αὐτὸν δοξάζομεν.

† Ὁ Διαυλείας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

πειδὴ εἰς πλάνος ζωγράφος τὸν παρεκίνει νὰ κάμῃ τὴν εἰκόνα τῆς γυναικός του, τῷ ἔδωκε τὴν εἰκόνα ταύτην, νομίζων ὅτι τὸ ὕφασμα μόνον καὶ ἡ εἰκὼν θὰ ἠδύνατο κάπως νὰ τῷ χρησιμεύσωσιν· ἀλλ' ὁ ζωγράφος ὡς φαίνεται, ὅστις εἶχεν εὐρὴν ὁμοιότητα μεταξὺ τῶν χαρακτήρων τῆς Παρθένου καὶ τῶν τῆς Κυρίας Φιζῶ, ἥτις ἦτο πολὺ ὥραία, ὠφελήθη ἐκ τῆς ἀρχαίας εἰκόνης, τὴν ὁποίαν ἠρέκεσθη νὰ ἐπιδιορθώσῃ, τροποποιήσας αὐτὴν ὀλίγον, διὰ νὰ κάμῃ εἰκόνα πολὺ ὁμοιάζουσαν. Καὶ προσέθηκε· «Θὰ παρηγορούμην διὰ τὴν στήρησιν τῆς εἰκόνης ταύτης (διότι πραγματικῶς αὐτὴ ἀπώλετο πλέον δι' ἐμέ) ἐὰν δὲν ἔβλεπον εἰς τὴν θέσιν τῆς τὸ ὁμοίωμα τῆς Βασιλίσσης τῶν ἀγγέλων, ἥτις εἶνε μῆτηρ ὅλων ἡμῶν.

Ὁ Θεὸς φαίνεται ἐπέτρεψε τοῦτο ὅπως ὅλαι αἱ σκέψεις μου ἀνέρχωνται τοῦ λοιποῦ εἰς τὸν οὐρανόν.

— Εἶπατε κάλλιον, ὑπέλαβεν ὁ κ. Ρίβης, ὅτι ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ ἀνταμείψῃ τὴν υἱικὴν σας εὐσέβειαν, ἀντικαθιστῶν ἀντικείμενον, ὅπερ εἶχεν ὀλίγην ἀξίαν πλὴν τῆς ἀγάπης σας, δι' ἐνὸς ἀνεκτιμήτου θησαυροῦ, ὅστις εἶναι ὁλόκληρος περιουσία. Διότι φίλε μου, μάθετε καλῶς, ὅτι δὲν ἔχετε πλέον παρὰ νὰ μεταβῇτε εἰς τὴν πρωτεύουσάν νὰ προσφέρητε τὴν εἰκόνα εἰς τὴν Κυβέρνησιν καὶ αὕτη θὰ σὰς δώσῃ ἀντ' αὐτῆς σάκκους χρυσοῦ, ὅχι διὰ νὰ τὴν πληρώσῃ, διότι τὰ τοιαῦτα ἀριστουργήματα εἶναι ἀνεκτίμητα, ἀλλ' ὡς φιλοδώρημα καὶ ἀμοιβήν. Ἐκατὸν χιλιάδες φράγκα εἶναι ποσὸν μέτριον διὰ τὴν ἀπόκτησιν μιᾶς εἰκόνης τοῦ Ραφαήλ.

Ὁ Λουδοβίκος, τὸν ὁποῖον οὐδέποτε ἐδελέαζεν ὁ Χρυσὸς ἔκαμε παρατηρήσεις τινάς, ἃς τῷ ὑπηγόρευον ἡ ὑπερβολικὴ του λεπτότης καὶ ἡ ἀγάπη του δι' οἰκογενειακὸν ἐνθύμιον. Σκεφθεὶς ὅμως ὅτι ἡ θέσις του καὶ ἡ τοῦ ἀδελφοῦ του δὲν εἶχόν τι τὸ λαμπρόν, καὶ ὅτι ἄλλως, ἂν ἦτο δυνατόν, ἀντίτυπον τῆς εἰκόνης, γενόμενον ὑπὸ χειρὸς ἐπιτηδείας, νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ πρότυπον, ἐνέδωκεν εἰς τὰς δικαίας προτάσεις τοῦ Κυρίου Ρίβη. Ἡ εἰκὼν δὲ ἐκομίσθη εἰς Παρισίους ὑπὸ πιστοῦ ἀνθρώπου μὲ ἐπιστολὴν τοῦ Κυρίου Ρίβη πρὸς τὸν ὑπουργόν, ἐν ᾗ διηγείτο οὗτος τὰ τῆς ἀνακαλύψεως αὐτῆς καὶ προσέφε-
ρεν, ἐπ' ὀνόματι τῶν δύο ἀδελφῶν Φιζῶ, εἰς τὴν Κυβέρνησιν ἓν ἀριστοῦργημα τοῦ Ραφαήλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ἀνάδημα

Μετὰ τὴν ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ κ. Ρίβη ἐξοδὸν τοῦ ὁ Λουδοβίκος ἔσπευσε νὰ ὑπάγῃ παρὰ τῷ ἀδελφῷ του ἵνα τῷ ἀναγγείλῃ τὴν καλὴν εἰδησιν, ἣν ἔμαθεν. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ νύξ ἦτο προκεχωρημένη καὶ ἐν τῷ νοσοκομείῳ δὲν ἐδέχοντο πλέον ἐπισκέψεις, ἀνέβαλε τὴν εὐχαρίστησιν ταύτην διὰ τὴν ἐπαύριον καὶ ἐπορεύθη νὰ κοιμηθῇ. Ὁ ὕπνος του κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην ὑπῆρξε πλήρης ἐνυπνίων. Ὅποια παράδοξα ὄνειρα! Ἐλεγεν ὁ νεανίας ἀφυπνιζόμενος αἰ-

φνιδίως. Πρὸ πολλοῦ δὲν δ ἦλθον τοιαύτην κακὴν νύκτα. Καὶ ποῦ ἄρα γε μὲ φέρουσιν ὅλοι οὗτοι οἱ θησαυροί, ὅλαι αὐταὶ αἱ στῆλαι τοῦ χρυσοῦ;

Ὅταν ἐξημέρωσεν, ἐσηκώθη καὶ ἐνεδύθη ταχέως καὶ ἀφοῦ ἐτακτοποίησε κοσμήματά τινα τοῦ προστάτου του, ἕως οὗ ἔλθῃ ἡ ὥρα καθ' ἣν ἐπετρέπετο ἡ ἐν τῷ νοσοκομείῳ εἴσοδος, ἔτρεξε νὰ ἴδῃ τὸν ἀδελφόν του. Πτωχὲ Παῦλε! πόσον θὰ εὐχαριστηθῇ. Ἡ χαρὰ, ἣν θὰ αἰσθανθῇ θὰ συντελῇ εἰς τὴν ταχείαν ἱασίν του.

Ὑπὸ τοιούτων εὐχαρίστων σκέψεων κατεχόμενος ὁ Λουδοβίκος, ἔφθασε εἰς τὸ Νοσοκομεῖον καὶ ὠδηγήθη ὑπὸ τοῦ θυρωροῦ εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἐνόμιζεν ὅτι θὰ εὕρῃ τὸν ἀγαπητόν του ἀσθενῆ ἀκόμη κοιμώμενον. Ὁ θαυμασμός του δὲ ὑπῆρξεν μέγιστος ὅταν εἶδε τὸν Παῦλον ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν μὲ βῆμα σταθερὸν καίτοι εἶχεν εἰσέτι τὸ πρόσωπον ὠχρὸν καὶ ἐξασθενημένον.

(ἀκολουθεῖ)

Ἡ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ ΕΞ ΕΠΩΨΕΩΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ

Ὑπὸ Ἀρχιμανδρίτου
κ. Χρυσοστόμου Νασλίου

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ἡ ἡμερολογιακὴ καινοτομία ἀδικαιολογῶς εἰσαχθεῖσα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐδημιούργησε Σχίσμα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐνῷ κηρύττει καὶ συνιστᾷ εἰς τὰ τέκνα της τὴν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ προσκύνῃσιν τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐν παντὶ καιρῷ καὶ τόπῳ δέχεται τὰς προσευχὰς καὶ τὰς δεήσεις παντὸς ἀνθρώπου πιστεύοντος εἰς Αὐτόν, ἐπιβάλλει καὶ κοινὴν συμπροσευχὴν καὶ λατρείαν ἐν καθιερωθέντι τόπῳ καὶ χρόνῳ, καὶ ἰδιοτύπῳ τρόπῳ.

Ὅτῳ βλέπομεν ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Νομοθεσίᾳ πληθὺν Ἱερῶν Κανόνων Ἀποστολικῶν, Συνοδικῶν καὶ Πατερικῶν, διὰ τῶν ὁποίων ἡ ὁμόφωνος ὑπὸ τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ἐγκατεσπαρμένων Χριστιανῶν λατρεῖα τοῦ Θεοῦ θεσπίζεται καὶ καθιεροῦται ἐν ὁρισμένῳ χρόνῳ, τρόπῳ καὶ τόπῳ (8), καταδικαζόμενης πάσης αὐθαίρετου ἰδιορρυθμίας, ὑφ' οἵουδήποτε ἀποτολμωμένης.

Καταδειχθέντος ὅθεν, ὅτι ὁ χρόνος καὶ ὁ τόπος δὲν δύναται ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ζητήματα ἀνάξια σημασίας, ἐφ' ὅσον ταῦτα διέπονται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Νομοθεσίας συνάγεται ὅτι ἡ εἰσοχὴ ξένης πρὸς τὴν παραληφθεῖσαν καὶ καὶ νομοθετηθεῖσαν τάξιν ἑορτολογικῆς μεταρρύθμισης, ἀποτελεῖ παράβασιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν

Κανόνων, οἵτινες προβλέπουσιν ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ κυρώσεις ἀναλόγους.

Ἡμερολογιακὴ καινοτομία ἐν τῷ ἑορτολογίῳ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπρωτάθῃ ἐπανεκκλησιάζει ὑπὸ τῶν ἑτεροδόξων Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς. Ἀλλὰ καθὼς ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία μαρτυρεῖ, ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησίᾳ ἀπέρριψε τὰς προτάσεις τῆς καινοτομίας συγκροτήσασα τρεῖς Πανορθόδοξους Συνόδους ἐν Κωνσταντινίᾳ, Πατριαρχεῦον ὡς ἐκεῖ Ἱερεμίου Β' τοῦ ἐπιλεγομένου Τρανοῦ κατὰ τὰ ἔτη 1583, 1587 καὶ 1593, καθ' ἃς Συνόδους ἡ εἰσαγωγή ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ λατρείᾳ τοῦ τότε νεοεφευρεθέντος γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου γίνετο ὡς «μία τῶν πολλῶν καινοτομιῶν τῆς πρεσβυτέρου Ρώμης καὶ ὡς αὐθαίρετος καταπάτησις τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν σεπτῶν παραδόσεων» (9).

Ἀξιοσημείωτος δὲ εἶναι ἡ ἀπάντησις, τὴν ὁποίαν ἔστειλεν ὁ Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας δ' Β' πρὸς τὸν Πρίγκηπα τῆς Βενετίας Νικόλαον Νταπόντιε, αἰτήσαντα παρ' αὐτοῦ νὰ ἐπανεύσῃ εἰς τὴν εἰσαγωγὴν ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ νέου ἡμερολογίου.

«... Ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἡμῶν, — ἔγραφεν — διακρατεῖ τὰ αὐτῇ παραδοθέντα, ἡ δὲ Δυτικὴ ὡς θέλει καὶ βούλεται. Ἄλλως γὰρ ποιῆσαι οὐκ ἔχομεν παντὸς Πατριαρχοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ταύτης κανόσι καὶ νόμοις ὀφείλοντος ὑποκείμεσθαι καὶ παραδόσεσιν Ἐκκλησιαστικαῖς... οὐ γὰρ ὑπέρτεροι κανόνων ἡμεῖς, ὑπῆκοοι δὲ καὶ ἐκκληρωταί, ὡς δυνατόν, πρὸς οἰκοδομεῖν τὴν ἐξουσίαν, ἣν ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Κύριος χρώμενοι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῇ καθ' ἡμᾶς, ἥτις λόγους ἁγίων ἔχει, μαρτύρια, κανόνας καὶ ἄλλα ἀναγινωσκόμενα καθ' εἰρημὸν ὅλον τὸν ἐνιαυτὸν καὶ εἰ τι τῆς παγχρύσου ἀλύσεως ταύτης ἀποτελοῦμεν, εἰς τὴν τοῦ ὅλου καθάριεσιν τὴν ζημίαν ἐπάξομεν ἀνωφελῶς. Ὁ γὰρ σύμψας τῶν ἁγίων πατέρων σκοπὸς οὐχὶ περὶ *θεωρημάτων μαθημάτων* ἐστίν, ἀλλὰ περὶ Χριστοῦ μαθημάτων τοῦ μὴ Ἰουδαίους συνεορτάσαι... Ἐπὶ δὲ Θεοῦ χάριτι ἅπταιστα μέχρι τοῦ νῦν καὶ παλαιὰ καὶ νέα Ρώμη καλῶς τὸν ἕνα Χριστὸν συνεορτάζειν, ἕνεκα τίνος ἡ σύγχυσις αὕτη καὶ τὸ παγκόσμιον σκάνδαλον τῶν ἀκουομένων δέκα ἡμερῶν; (10).

... Τὴν αὐθεντίαν ἐχέτωσαν οἱ τῶν θείων Πατέρων κανόνες καὶ οἱ τῶν εὐσεβῶν βασιλέων νόμοι (11) καὶ οὐχὶ οἱ ἀστρονόμοι, ὧν τὰ τοιαῦτα συμβούλια ἀσθενῆ τινά, ὡς δοκεῖ εὐρόντες λαβὴν, αἰνιτομένην τοῖς θείοις πατράσι καὶ φυλαχθεῖσαν ἀναμάρτητον ἕως τῆς σήμερον. Εἰ γὰρ καὶ ὁ χρόνος καὶ ἡ τῶν φωστῆρων κίνησις περὶ τὴν ἡμέραν τοῦ Πά-

(9) Βλέπε Ἱστορίαν Πατριρρηγοπολίου τόμ. Ε'. σελ. 52, 64, Μελετίου Ἀθηναίου τόμ. Γ'. σελ. 402, Φιλ. Βαφειδοῦ τόμ. Γ'. σελ. 12 καὶ τόμ. Δ'. σελ. 370, Μεγ. Ἑλλην. Ἐγκυκλοπαίδ. Ιαν. τόμ. ΙΒ'. σελ. 274—275).

(10) Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην κατὰ 10 ἡμέρας ὑπερτέρει τὸ νέον τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου.

(11) Κατὰ τὸ Βασιλικὸν Διάταγμα Γεωργίου Β' 18 Ἰανουαρίου 1923 ἐνῶ ἡ Πολιτεία ἠδύνατο νὰ δεχθῇ τὸ Γρηγοριανὸν ἡ Ἐκκλησία ὑπεχρεώετο νὰ τηρήσῃ τὸ Ἱουλιανὸν ἡμερολόγιον.

(8) Ἀποστολικοὶ Ζ', ΕΘ', Ο', τῆς Α'. Οἰκ. Κ. τῆς ἐν Τροάδι ΚΘ', ΝΕ', ΝΣΓ' (90) ἡ, τῆς ἐν Ἀσσοδ. κείᾳ ΙΗ', ΙΘ', ΚΘ', ΑΖ', ΑΘ', ΜΘ', ΝΑ', ΝΒ', τῆς ἐν Γάγγρᾳ Ε', ΣΤ', ΙΗ', ΙΘ', τῇ ἐν Ἀντιοχείᾳ Α'. τοῦ Πέτρου ΙΕ', καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

σχα ἀνωμαλίαν τινὰ ποιεῖ, τῇ εὐσεβείᾳ γε μὴν οὐδ' ὅπως οὖν τοῦτο λυμαίνεται. Ὅθεν οὐδὲ μετατρέπειν δεῖ τὸ τῶν Ἀγίων Πατέρων κανόνα καὶ καινοτομεῖν καὶ εἰς αἰτίαν στάσεως τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας κινεῖν. Εἴπερ ἀληθεὶς καὶ θεῖος πνεύματι περὶ ἀναγκαίων κυρίως (οἱ εἰσηγούμενοι τὴν καινοτομίαν) ἐσκόπων, πολλὰ ἄλ' αἰεὶ ψυχοφελὴ καὶ σωτήρια καὶ *παίγνια τῶν ὁρολογίων τούτων οὐδὲν ὄντων*.

Ὁ θεῖος Χρυσόστομος ἐλέγχων τοὺς προφάσει χρονομετρικῆς δῆθεν ἀκριβείας πειρωμένους κατὰ τὴν ἐποχὴν του νὰ διασπάρωσι τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ τελείᾳ τῆς κοινῆς ἐορτολογικῆς τάξεως ἐξεφώνησε τοὺς ἐξῆς καυστικωτάτους ἐλέγχους καταλλήλους καὶ διὰ τοὺς σημερινούς περὶ τὸν χρόνον ἀκριβολογοῦντας καὶ τὰς ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις ὑπὲρ τοὺς Ἱερους Κανόνας καὶ τὰς Παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας εὐλαβομένους:

«... Τοῦτο τοίνυν λέγομεν πρότερον, οὐδὲν ζείρον φιλονεικίας καὶ μάχης, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν διασπᾶν, καὶ τὸν χιτῶνα, ὃν οὐκ ἐτόλμησαν οἱ λησταὶ διαρρηξάι τοῦτον εἰς πολλὰ κατατεμεῖν μέρος. Οὐκ ἀρκοῦσιν αἱ λοιπαὶ αἰρέσεις ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς ἔαν τοὺς κατατεμῶμεν. Ὁ μὲν τοι τῆς Συνόδου ταύτης (τῆς Α' Οἰκουμενικῆς) (12) ἑαυτὸν διαρρηξῆς καὶ τῆς τῶν Πατέρων διδασκαλίας ὑπεξαγαγὼν καὶ τὸ ἱατρεῖον φυγὼν κἂν ὑγιαίνει δοκεῖ ταχέως εἰς ἀρρωστείαν πεσεῖται... Τριακόσιοι Πατέρες ἢ καὶ πλείονες ἐκ τῶν Βιδυνῶν χώρας συνελθόντες ταῦτα ἐνομοθέτησαν *καὶ πάντας ἀτιμάξεις ἐκείνους*. Ὁσοῖν γὰρ θάτερον, ἢ ἄγνοιαν αὐτῶν ὥς οὐκ εἰδόντων καταγινώσκεις, ἢ δειλίαν, εἰδόντων μὲν ὑποκρινομένων δὲ καὶ προδόντων τὴν ἀλήθειαν, ὅταν γὰρ μὴ μένης ἐφ' οἷς ἐνομοθέτησαν ἐκεῖνοι, ταῦτα ἔπεται πάντως... Σὺ δὲ οὐ προτιμᾷς τοῦ χρόνου τῆς Ἐκκλησίας τὴν συμφωνίαν, ἀλλ' ἵνα δόξης ἡμέρας παρατηρεῖν εἰς τὴν κοινὴν ἀπάντων ἡμῶν ἐμπαινοεῖς Μητέρα καὶ τὴν ἁγίαν διατέμνεις Σύνοδον; Καὶ πῶς ἂν ἄξιός εἴης συγγνώμης ὑπὲρ τοῦ μηδενὸς τοσαῦτα ἁμαρτάνειν αἰρούμενος; ... Ἐκκλησίας δὲ ὁλοκλήρου καὶ τοσοῦτων Πατέρων ἐχόντων κατὰ σοῦ, τολμᾷς καὶ ὑπομένεις, μὴ καταλύσας τὴν ἔχθραν τὴν ἀκαιρον ταύτην τοῖς θεοῖς προσελθεῖν μυστηρίοις; ... Οὐδὲν γὰρ εἰρήνης ἴσον καὶ συμφωνίας... Μὴ τοίνυν... μηδὲ ἡμέρας καὶ καιρὸς καὶ ἐνιαυτοὺς παρατηροῦμεν ἀλλὰ πανταχοῦ τῇ Ἐκκλησίᾳ μετ' ἀκριβείας, ἐπομεθα τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εἰρήνην προτιμώντες ἀπάντων.

(ἀκολουθεῖ)

(12) Γνωστὸν τυγχάνει ὅτι τὸ Ἰουλιανόν—καίριον ἡμερολόγιον ἐχρησιμοποιήθη ὥς βάσις διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ Πάσχα μετὰ τὴν πρώτην πανσέληνον τῆς Ἑορτῆς τῆς Ἰσμηρίας ὑπὸ τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Συνεπῶς οἱ ἔλεγχοι οὗτοι τοῦ θεῖου Χρυσόστομου σφίγγονται καὶ κατὰ τὴν καταπατησάντων σήμερον τὴν ἡμερολογιακὴν παράδοσιν ὑπὸ τῆς Α' Οἰκ. Συνόδου θεσπισθείσαν.

ΑΝΑΓΓΕΛΙΑ

Ἐν τοῖς γραφείοις μας ὑπάρχουν ἡμεροδείκται τοίχου (ἐπανεκδοθέντες) ἐγκόλπιοι καὶ ἐλάχιστοι τσέπης.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

ΑΝΑΣΚΕΥΗ ΜΙΑΣ ΚΑΚΟΒΟΥΛΟΥ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑΣ

Πολλάκις ἐγράψαμεν πρὸς διαφώτισιν τῆς κοινῆς γνώμης περὶ πολλῶν ζητημάτων, ἅτινα, τινὲς κακῶς κατεπτόμενοι ἐκ τῆς ὑπὸ τὸν Σεβασμιώτατον Ἐπίσκοπον Βρεσθένης κ. Ματθαῖον Παρατάξεως τῶν Γ.Ο.Χ., χρησιμοποιοῦν μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ παραστήσωσι τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἡμῶν εἰς τὴν κοινὴν συνείδησιν τῶν Γ.Ο.Χ. ὥς μὴ ἰσταμένην καλῶς ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ.

Μεταξὺ ὧν τῶν συκοφαντιῶν τὰς ὁποίας ἄνευ τῆς στοιχειώδους ἀξιοπρεπείας καὶ τῆς ἀπαιτουμένης συνέσεως, καὶ χωρὶς νὰ λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τὸν οἱ συκοφάντια δπόσῃν ζημίαν προξενοῦν εἰς τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα τῆς Ὁρθοδοξίας, διατείνονται συκοφαντικώτατα ὅτι οἱ Σεβασμιώτατοι Ἐπίσκοποι ἡμῶν Χριστιανουπόλεως κ. Χριστοφόρος καὶ Διανλείας κ. Πολύαρκος, τότε, ὅτε ἐδικάζοντο ἐνώπιον τοῦ Δευτεροβαθμίου διὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς Δικαστηρίου ὥς Παλαιοημερολογίται, ἠρνήθησαν δῆθεν τὴν Ἀρχιερωσύνην των.

Εἶναι τόσον γελοία ἡ συκοφαντία αὕτη, ὥστε θὰ ἔπρεπε νὰ περιφρονήσωμεν τοὺς συκοφάντας, πλὴν διὰ τὴν ἀγάπην τῶν Χριστιανῶν, οἵτινες ζημιοῦνται πνευματικῶς μὲ τὰς αὐτοῦ τοῦ εἰδους πληροφορίας, καὶ τῶν ὁποίων μάλιστα κλονίζεται ἡ πίστις οὐχὶ μόνον πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα ἡμῶν ὅστις εἶναι κοινός. Χάριν αὐτῶν καὶ μόνον τῶν Χριστιανῶν παρωτέομεν τὰ κατωτέρω ἀποδεικτικά, ἵνα καθησυχάσωμεν αὐτῶν τὴν συνείδησιν.

1) Ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος κ. Ἱερεμίου, ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 87 τῆς 23ης Νοεμβρίου 1935 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος «Φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας» ἀρθρον μὲ τὸν τίτλον—ἡ ἄνωρος χειροτονία τῶν παλαιοημερολογητῶν. Ἐν αὐτῷ ὁ Μητροπολίτης οὗτος γράφει μετὰ τῶν ἄλλων καὶ ταῦτα, ἅτινα ἀποδεικνύουν ὅτι οἱ κατηγορούμενοι τότε Ἀρχιερεῖς μας, οὐχὶ μόνον δὲν ἠρνήθησαν τὴν Ἀρχιερωσύνην των, ἀλλὰ οὔτε κἂν ἐγένετο λόγος περὶ αὐτῆς ἐν τῷ δικάζοντι αὐτοὺς τότε Δικαστηρίῳ.

Τὶ λέγει ὁ Μητροπολίτης Ἱερεμίου.

«Τὸ Δικαστήριον κατὰ τὴν ἀπολογία καὶ τὴν δῆλωσιν τῶν κατηγορουμένων καίτοι ἀπέφυγε καὶ τοῦτο μετὰ προσσχῆς νὰ θίξῃ τὸ ζήτημα τῆς χειροτονίας των, ἐκήρυξεν ἐν τούτοις ἀκνρον τὴν χειροτονίαν των, δῆλον ὅτι κατεδίκασεν αὐτοὺς εἰς ποινὴν διὰ παραβάσιν, δι' ἣν οὔτε οὗτοι ἀπελογήθησαν, οὔτε τὸ Δικαστήριον ἐκάλεσεν αὐτοὺς νὰ ἀπολογηθῶσιν».

2) Οἱ Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς ἡμῶν Χριστιανουπόλεως καὶ Διανλείας μετὰ τρίμηνον ἀπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικάσαντος αὐτοὺς Δικαστηρίου, ἀπέστειλαν εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Χρυσόστομον διαμαρτυρίαν, διὰ τῆς ὁποίας καθίσταν αὐτῷ γνωστὸν ὅτι ἀρνοῦντες νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν ἀπόφασιν τοῦ ὑποβιβασμοῦ, ἦν ἐχαρακτήρισαν ὥς βλασφη-

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

μίαν κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Αὕτη δὲ ἡ Διαμαρτυρία αὐτῶν ἔχει αὐτολεξεῖ ὡς ἑξῆς.

ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΟΝ 9924

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν Τριακοστήν τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου 1935 ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 10 π. μ. ὁ ὑποφαινόμενος Στυλιανὸς Κογκάλας Δικαστικὸς Κλητὴρ τῶν ἐν Πειραιεὶ Πρωτοδικῶν, τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Πολυκάριπου Λιῶση, κατοίκου Πειραιῶς, μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομον Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τοῦ Δευτεροβαθμίου διὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, τὴν ἀπὸ 30 Ὀκτωβρίου 1935 Διαμαρτυρήσιν του πρὸς αὐτὸν ἔχοντος οὕτω:

Τὸ δευτεροβάθμιον διὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς Συνοδικὸν Δικαστήριον τὴν 18ην τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἔ. ἑ. διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2 ἀποφάσεως αὐτοῦ, τὴν ὑπὸ κα-
νονικῶν Ἀρχιερέων Σεβασμιωτάτων Δημητριάδος κ. Γερμανοῦ, πρῶτον Φλωρίνης κ. Χρυσοστόμου καὶ Ζακύνθου κ. Χρυσοστόμου γενομένην χειροτονίαν μου εἰς Ἐπίσκοπον, ἐκήρυξεν ἄκυρον καὶ μὴ γενομένην, μὲ ἐνανέφερε δὲ εἰς τὸν τοῦ πρεσβυτέρου βαθμὸν ἐκ τοῦ Ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος.

Τὴν ἀπόφασιν ταύτην οὐδόλως ἀπεδέχθην εὐθύς ὥς μοι ἀνεκοινώθη αὕτη καθὼς καὶ προφορικῶς ἐδήλωσα, πρὸς ὑμᾶς μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐκδικάσεως, ἐνώπιον μάλιστα καὶ τινῶν τῶν Ἁγίων Δικαστῶν Σεβασμιωτάτων Καρυστίας, Φωκίδος καὶ Κορινθίας, οὔτε δύναιμι νὰ ἀποδεχθῶ φοβούμενος τὴν εὐθύνην ἔναντι τοῦ Θεοῦ, μὴ διὰ τῆς πράξεως ταύτης βλασφημήσω τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, ὅπερ μὲ ἀνέδειξεν Ἐπίσκοπον.

Ὅθεν διαμαρτύρομαι ἐνώπιον τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος ὡς καὶ προφορικῶς, ὡς Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ Προέδρου τοῦ Δευτεροβαθμίου διὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς Συνοδικοῦ Δικαστηρίου διὰ τὴν ὡς ἄνω δικαστικὴν ἀπόφασιν, ἣν οὐδαμῶς ἀναγνωρίζω, δηλῶ δὲ ὑμῖν ἐπὶ τούτοις ὅτι οὐκ ἂν τολμῶ μὴ ἀναγνωρίσαι ἐμμεν-
τόν Ἐπίσκοπον, ἐφ' ὅσον τὸ Πανάγιον Πνεῦμα μὲ κατέστησε τοιοῦτον.

Ἀρμόδιος Δικαστικὸς Κλητὴρ ἐπιδότῳ νομίμως τὴν παροῦσάν διαμαρτυρήσιν τῷ Μακαριωτάτῳ Προέδρῳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀντιγράφῳ πλήρως τὸ κείμενον ταύτης ἐν τῷ ἐπιδότηρίῳ.

Ἐν Πειραιεὶ τῇ 30ῇ Ὀκτωβρίου 1935

Ὁ Ἐπίσκοπος ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ ΛΙΩΣΗΣ

Πρὸς γνῶσιν του καὶ διὰ τὰς νομίμους συνεπείας, καὶ εἰς ἔνδειξιν.

Ὁ Λαβὼν Ὁ Δικαστικὸς κλητὴρ
† ὁ Ἀθην. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΣΤΥΛ. ΚΟΓΚΑΛΑΣ

Παρομοίαν διαμαρτυρήσιν ὑπέβαλε ταυτοχρόνως καὶ ὁ Σεβ. Χριστιανουπόλεως. Κατόπιν τῶν δύο τού-

των ἀποδεικτικῶν, ἅτινα διαφεύδουν ἀδιασείστως τοὺς συκοφάντας, ἃς προσέχουν οἱ σκανδαλισθέντες χριστιανοὶ καὶ ἃς ἔχουν ἡσυχον τὴν συνείδησιν ὅτι οἱ Ἀρχιερεῖς μας ὁρθοτομοῦν τὸν Λόγον τῆς Ἀληθείας τοῦ Κυρίου.

Εἰς δὲ τοὺς ἀρεσκομένους εἰς συκοφαντίας, συνιστῶμεν ἐξ ἀγάπης νὰ παύσουν συμπεριφερόμενοι οὕτως, διότι ζημιοῦν ἀνεπανορθῶτως τὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα.

Καλὸν θὰ ἦτο καὶ ἀρεστὸν τῷ Θεῷ τῆς Ἀγάπης νὰ ἐργασθῶσιν ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως τῶν δύο ὡς μὴ ὥφειλε διίσταμένον παρατάξουν εἰς δόξαν καὶ θρίαμβον τῆς Ὁρθοδοξίας, ὑπὲρ ἧς πρέπει νὰ κινου-
μεθα, νὰ σκεπτόμεθα καὶ νὰ ζῶμεν.

Ἡ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Ἀχράντων Παθῶν τοῦ Κυρίου οἱ Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς θὰ περιέλθουν τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς εὐλογοῦντες καὶ ἀγιάζοντες τὰ εὐσεβῆ Ἐκκλησιαστικά καὶ κηρύσσοντες τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ.

Ἐξεδόθη ἐγκύκλιος διὰ τῆς ὁποίας συνιστᾶται, ὅπως περιεχθῶσι δίσκοι ἀφ' ἐνὸς μὲν διὰ τὴν ἐπένδυσιν ὁρφανῶν καὶ ἀπόρων παιδιῶν, ἧτις θέλει λάβει χά-
ραν τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων εἰς ἑκαστον Ναὸν ἰδιαίτερος καὶ ἀφ' ἑτέρου ὑπὲρ τῶν πτωχῶν πρὸς τοὺς ὁποίους θὰ διανεμηθῶσι διὰ τῶν Φιλοπτώχων Ταμί-
ων βοηθήματα τὸ Μ. Σάββατον μετὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν.

Ποιμαντορικῇ φροντίδι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπέστειλεν τὸν ἐλλογιμώτατον κ. Σταύρον Καραμήττον Θεολόγον εἰς τὰ ἀνὰ τὴν Μακεδονίαν παρωχημένα, ἵνα μεταφέ-
ρῃ τοῖς εὐσεβεῖσι πνευματικαῖς τέκνοις Αὐτῆς τὰς εὐ-
λογίας καὶ τὰς εὐχὰς τῆς καὶ κηρύξῃ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἁγίων ἡμερῶν τῶν Ἀχράντων Παθῶν τοῦ Κυρίου τὸν Θεὸν Λόγον.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐπεσκέφθη τὸν Πανασιολογιώτατον Ἀρχιεμενδρίτην κ. Εὐγένιον Λεμονή ἐφημέριον Ἱεροῦ Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς Πειραιῶς ἀσθενοῦντα βαρέως καὶ ἐκλήθη τῷ ἐνθέρμῳ καὶ ζηλωτῇ τούτῳ ἐργάτῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν Γ.Ο.Χ. περαστικῶς.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ τῆς ἐφημερί-
δος, ὅπως ἀποστείλῃσι τὰς συνδρομάς των ἐφ' ὅσον ἔχουν λήξει.

ΔΩΡΕΑΙ

Διὰ τοῦ κ. Ἰωάννου Μελαρίτου προσέφερεν ἡ κ. Αἰκατερίνη Θ. Διανοῦ εἰς τὸ Ὁρφανοτροφεῖον Ἁγίου Γεωργίου καὶ εἰς μνήμην τῶν Θεοδώρων καὶ Σταματί-
ας δραχ. 300 000.

Ἐμβλήματα Συνδρομῶν

Ἐμβλήματα, μένον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιτα-
γῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμ. Διανείας

κ. Πολυκαρπὸν, Χαλκιδέων δόλη 7.— Ἀθήνας
Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092/1938

Διευθυνταῖς

Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ
Χαλκοκονδύλη 7

Διευθυνταῖς Τυπογραφείων: Γεώργιος Σεργαίνης
Θεμιστοκλέους 93—Ἀθήναι